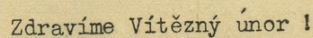

Vysoké nad Jizerou 26. února 1974

Únor je pravda
zrozená z boje.
Otvírá dějiny
jednoty lidu -
- štěstí člověka.

Dívej se dobře
uvidíš vesmír -
n e k o n e č n ý ,
a přece plný -
lidských snů.

X X

Zdravíme Mezinárodní den žen

Buďte ze srdce pozdraveny !

Buďte ze srdce milovány !

Buďte ze srdce pochváleny !

Vám ze srdce poděkování !

Vám, za domov, kam chodí spát i duha přání.

Vám, za zem letící od dědů k synům.

Vám, za slova sládnoucí jak ve žních klas.

Vám, políbení za modré oči budoucna.

Dnes a zítra zas !

/ Donát Šajner, z básně " Vám " /

Hledali jsme na Vysocku památky na pravěké civilizace

Dr. Josef Dvořák

Již při první cestě do Vysokého mi přátelé ukázali u Cimbálu nedaleko Semil zajímavý útvar, zvaný Masarykova vyhlídka. Na základě našich společných dřívějších hovorů se nabízela možnost, že se jedná o pravěkou stavbu, zajímavou z mnoha hledisek. Cesta k jejímu poznání byla složitá a plná překvapení.

Pátrání po původu jsme začali daleko - až v kosmobiologii. Existence mimozemského života je jedním ze stěžejních problémů kosmonautiky. Dnešní závěry teoretické biologie a fyziky vedou k názoru, že život není náhodným projevem, nýbrž že je nutnou etapou ve vývoji Vesmíru. Nelze tedy vyloučit - i když je to málo pravděpodobné - že v kosmu lze nalézt obydlené planety.

Zvláštního významu v takovém případě nabývají otázky dorozumění mezi cizími, odlišnými inteligencemi a civilizacemi. Cestu k tomu urovnává na jedné straně výzkum dorozumění s inteligentními pozemskými tvory ne-lidského typu - konkrétně s delfíny. Na druhé straně sem patří výzkum porozumění a pochopení civilizací, které byly na Zemi před tou naší - civilizací, které již dávno zanikly: Mayů, Aztéků, Keltů.

Současná společnost není na našem území první. Před ní tu byla vysoce vyspělá t.zv. megalitická, prekeltská civilizace, asi před jedním až třemi tisíci let. Tvořila součást širšího společenství, které se nikdy nevyvinulo ve velký státní útvar; zůstaly však po něm památky v Anglii, Bretani a po celém pobřeží Severního moře, avšak i ve Španělsku a po západním pobřeží Afriky. V Evropě byla na začátku naší éry pod náporem Římanů z jedné strany a Germánů z druhé strany úplně zničena. O hlavních nositelích její vzdělanosti, druidech, přestávají zprávy asi kolem roku 70. Dlouho se předpokládalo, že ve střední Evropě nejsou kromě hradisk a měst po těchto našich předchůdcích žádné památky, které se nalézají v uvedených místech - jako jsou menhiry, dolmeny a další velké a složité stavby. Teprve v poslední době se ukázalo, že takové stavby u nás jsou; jsou to kultovní stavby, které sloužily náboženským, a jak se zdá i astronomickým účelům. Rozpoznatky o nich se shledávají obtížné; i když v posledním období svého vývoje tato společnost objevila písmo, bylo přísně zakázáno jím uchovávat znalosti a veškeré vzdělání se předávalo z paměti. Zdá se, že astronomický význam těchto staveb je zanedbatelný, a to především v mírném pásmu. Bez astronomických pozorování tu nelze přesně udržet stálost kalendáře - za celé tisíciletí by se totiž roční období obrátila: v letních měsících by padal sníh, v zimních by pálilo Slunce. Souvisí to s pohybem zemské osy.

Megalitické pozorovatelné svědčí o vyspělosti tehdejší vzdělanosti. U nás jsou známe kamenné řady u Kounova, menhiry u Klobuk a Drahomyšle, větší stavby jsou v Polabí a Posázaví. Jejich přesná funkce však není dosud známá, částečně proto, že se nezachovaly úplně. Každá stavba, která by mohla pocházet z pravěku má zvláštní význam; kdyby byla dostatečně zachována, mohli bychom rozhodnout, zda jde o stavbu typu pomníku, náhrobku, oltáře, nebo zda jde o astronomickou pozorovatelnu.

Semilsko a Vysocko jsou oblasti, které byly osídleny již dávno. Přesto nález megalitické stavby by byl překvapením. Při prvním ohledání se stavba u Cimbálu zdála být rápadná, zejména postranní řada kamenů; vlastní vyhlídka byla podružná a jevila jasné stopy poměrně nedávných prací. Postranní řada měla však typické rozměry, délka kamenů byla jeden megalitický yard; této míry se v uvažované době používalo. Navíc orientace řady se zdála být nápadně shodná se směrem na místo východu Slunce při rovnodennosti. Pozdější měření tuto orientaci potvrdilo. Čekali jsme již, že by mohlo jít o megalitickou stavbu, která by mohla tvořit spojovací člen mezi stavbami v Pochří a v Poodří, s možností spojení signalizace přes Říp, Kozákov a Sněžku.

Můžete si představit naše zklamání, když se vynořila informace, že celá stavba je nová a zjištěné shody tedy pouze náhodné. Těšili jsme se, že posuneme historii Vysocka o několik tisíc let do minulosti. Vědecká pravda je ovšem nemilosrdná. A tak naše očekávání a přání musela ustoupit tvrdé realitě. Zatím jsme tedy na Vysocku památky na vymizelé civilizace nenalezli, a ty zůstávají omezeny u nás pouze na střední Čechy.

Odešel ředitel Vladimír Pavlík.

/ 13.5. 1891 - 4.2. 1974 /

Kulturní a společenské město Vysoké i jeho okolí sešlo se v úterý 12. února 1974 v semilském krematoriu k rozloučení se svým kulturním a osvětovým pracovníkem, ředitelem Vladimírem Pavlíkem.

Nebyl našim rodákem, jeho rodištěm byl Turnov, kde jeho otec začínal svou kantorskou dráhu. Vysoké se ale stalo Vladimírovi Pavlíkovi, stejně jako jeho ostatním sourozencům, skutečným domovem. Našel tu i věrnou družku svého života Aninku, rozenou Bartoníčkovou. Dětství a mládí prožité ve Vysokém a vliv uvědomělého, probuzenecky vlasteneckého učí-

telského sboru vtisklo i jemu do srdce a celého života pečeť zaníceného vlastence, přítel-
kladně obětavého, rozvážného kantora a veřejného pracovníka.

Už jako student jičínské realky a pak učitelského ústavu podílel se na organizaci a peč-
livé přípravě četných podniků, které Vysokému potvrzovaly pověst významné kulturní a spo-
lečenské výspy západního Podkrkonoší. Věren slavné tradici Vysocka, jeho velkou životní
láskou se stalo ochotnické divadlo. Jemu věnoval většinu svého času jak za svého učitel-
ského působení v Semilech, Zásadě a Železném Brodě, ale i ve chvílích svého odpočinku
a na sklonku svého života i v milovaném Vysokém, kam se r. 1945 vrátil. I jako řadový o-
chotník, ale hlavně jako předseda semilských ochotníků a později jako režisér Riegrova
okrsku divadelních ochotníků a konečně jako pracovník vysockého "Krkonoše", dbal vždy
pečlivého výběru her.

Naše starší generace znala Vladimíra Pavlíka jako pohotového, výborného řečníka, básní-
ka pohotových veršů a jeho organizátorský podíl na vysoké umělecké a výchovné úrovni
loutkového divadla, které ve Vysokém mělo vždy vědecké návštěvníky.

Všechno to však byly jen dílčí úseky jeho bohatých uměleckých zájmů a činnosti. Kdyby
nebyl především duší i tělem učitelem, mohl být stejně tak výborným divadelním umělcem,
básníkem ale dokonce i výtvarným umělcem - malířem, jak o tom svědčí desítky jeho kreseb
a maleb.

Vladimír Pavlík všude, kam se řízením osudu dostal, stanul vždy záhy v přední řadě obě-
tavých pracovníků na národa roli dědičné. V neposlední řadě i Vlastivědné muzeum v něm
získalo podnětného spolupracovníka a dopisovatele "Vetrníku". Všude radou i činem, dobrým
slovem, povzbuzením, prozou i veršem přispíval k povznesení kulturní a společenské urov-
ně spoluobčanů a jejich potěše.

Z příspěvku M.C. Metelky

Pro vzpomínku na Vladimíra Pavlíka.

Utichly tóny
na strunách bohatého žití
Osud vám umíněně řekl,
že máte čas jíti.
A oči vaše přestaly vnímat tento svět,
a vaše ruce naposledy polaskaly
křehkého žití květ.
Ústa se rozloučila naposledy,
a velikého toku žití vašeho
teď popraskaly ledy.
Sbohem můj milovaný domove,
miloval jsem tvé slunce, bouře tvé.
Sbohem mé zasněžené stráně,
sbohem hvězdy černé,
miloval jsem vás nade všechno
a moje srdce zůstalo vám věrně.
Sbohem, Kašpárku, malý příteli můj,
jen dále usty mladé generace
rozdávej radost stůj co stůj.
Ať nikdy nikdo z věrných
neopustí tam malý stánek naší Thálie,
ať slovo z jeviště má stále svoje místo,
ať všechny utrapy a bouře přežije.
Snad takhle jste se v duchu loučil s námi
a těžko, těžko bylo srdci vašemu
My hledáme dnes slova díky
Život je nesmlouvavý, plný otazníků
Tak děkujeme vám ze srdce upřímného
za všechno, co jste pro nás udělal.
Za slova laskavá i za poctivou práci.
Jistě, že každý z nás
se často ve vzpomínkách vrací
ke všemu, čím jste pro nás byl.
Jen ještě jednou velké díky,
ještě jednou - sbohem .
Musel jste odejít, váš čas se naplnil.

Slávka Hubačiková.

Ze zápisů Josefa Patočky ze Sklenářic / starýho Tomáše./

Dne 30. srpna roku 1845 byla zde při horách jarní první výstava na dobytek a sice jenom na dvouleté jalovice. Bylo to ve Vrchlabí. Žito se toho roku odváželo od nás do kraje k seti. Obilí sypalo 1 mandel žita od půl až jednoho korce, oves jeden mandel 3/4 až také jeden korec. K dostání bylo všeho dost.

Roku 1847 se stavěla na Příchovicích věž na památku arcivévody Štěpána, zdejšími lidmi nazvaná Štěpánská věž. Byla dřevěná, jednoduchá. Byl to vysoký kůl a okolo stupně, scho-
dy. V roce 1848 obdržely všechny rakouské země úplné zrušení poddanství, a osvobození od roboty a desátků. Ale už v roce 1849 4. března jsme dostali oktrojírku, to jest že nám mnohá práva z konstituce odjata byla.

Roku 1850 1. února začaly se ponejprv hejtmanské úřady řídit. Náš je vrchlabský úřad. Na začátku adventa šlo tady mnoho vojska na pruský hranice. Povíдалo se, že prý vojna nebude. Hranice se ale pořád obsazují vojskem. O papírovejch penězích je špatná pověst.

Vybrala Fr. Jandová

O zimníku "Chumelí se chumelí"

Když jsem dovršil asi šestnácti roků, bylo u nás rozhodnuto, že budu mít nový zimník. Před tím jsem nosil obleky a havelok po tatínkovi, který mistr Hásek vždy dovedně převala látku otočil na ruby. Žádný nepoznal, že je to přesíté. Oznámení o novém zimníku bylo hotovou senzací a po dlouhé rodinné debatě bylo rozhodnuto, že látka se koupí jako vždy o jarmarku buď "U Březiňáku" z Turnova nebo u semilského Dohnala. A protože pan Dohnal byl výřečnější a uměl prodat, byla látka zakoupena u Dohnalů, když před tím tomu předcházelo nejméně třikrát opustit prodejní místo, stále smlouvat a pak až na večer, když už se skládalo, koupit ku spokojenosti maminky i pana Dohnala, který uměl pro určité zákazníky trpící na smlouvání vždy šikovně nadsadit cenu.

Hned druhý den se šlo k panu Háskovi, aby ušil zimník s dragounem, které se začínaly nosit. Látka byla taková zvláštní, hodně chlupatá, stříkaná a jako sněhem posypaná. Když mě strýc vysoký tajemník viděl povídal: "Hochu, tak v tom vypadáš jako kočí vo Mooru z Jablonečku, ten má taky takovýho dragouna na zádech." K novému zimníku jsem nikdy nepřilnul a jak jsem rychle dorůstal, stal se zimník dědičným pro mé mladší bratry. Potom po odchodu z Vysokého po několika desítkách let uviděl jsem na vánoce maminku v novém tříčtvrtečním kabátu. Slušelo jí to a paní Štěfa Kramářová se obdivovala, kde sehnala matka tu senzaci, která prý je hotovým pařížským modelem. Ten pařížský model byl můj původní zimník "Chumelí se chumelí" a po přešití jej maminka nosila jen v heděli. A dosud visí na ramínku jako nový. Móda se prý vrací za sedm let. Domnívám se, že v případě našeho zimníku přečká několik generací, protože zimník je stejně tak pěkný, jako před padesáti roky. A řekněme to našim dětem, nebo vnukům, myslíte, že Vám budou věřit? Určitě nebudou, jako to nevěří ani mne.

Jos. Doubalík

Když tancoval Rumcajs s Mankou, Brouček s Beruškou

Dne 9. února 1974 pořádala Český svaz žen ve Vysokém nad Jizerou maškarní rej pro děti. Již kolem půl druhé se začínali scházet nedočkaví účastníci do budovy divadla Krakonoš, aby se předvedli ve svých maskách, které jim maminky doma pečlivě připravily. Přišel Rumcajs s Mankou, několik roztomilých muchomůrek, kuchař, sem tam nějaký ten kovboj, princezny i rozkošný broučínek, jako vystřižený z Karafiátovy knihy o broučcích. A desítky rozzářených očí, které byly plny očekávání, jaké to všechno bude. Věřím, že spokojenost byla na všech stranách. Děti se staly vyjřvalými tanečníky a tanečnicemi, obsluha malých hostů byla téměř vzorná a když se dětem oznámilo, že jim bude rozdána malá sladká pozornost, kterou jim každým rokem Český svaz žen dává, slétly se jako hejno těch nejkrásnějších motýlků, aby se na každého dostalo. Snad všechny do jednoho ukázaly, jak umí pěkně poděkovat. Martinky, Petrové, Janičky, Lenky, Jarušky, Pepičkové, Yvetky, Jeníčkové, všichni natahovali své baculaté ručičky a z každé pusinky se ozvalo - díky. Dokonce z jedné moc malé pusinky se ozvalo - díky. A bylo moc radosti a maminky měly nakonec velikou starost přesvědčit své ratolesti o tom, že je konec a že je třeba jít domů. Malé, strapažné lavičky se poschovávaly do načechráných čepic a jistě dlouho do noci se v nich proháněly ty nejfantastičtější myšlenky a dojmy z radostného odpoledne. Světla dětských očí se schovala pod víčka barevného snu. Pozhasínaly veliké otazníky a veliká čistota dětské duše šla spát. Co krásy, prostoty, čisté lásky a upřímnosti je ve velikých dětských očích. Jsou prosté zloby a nenávisti. Proto je musí milovat každý, kdo má srdce jen trochu otevřené. Moc jste se nám líbili, naši malí přátelé, těšíme se s vámi na příštím bále nashledanou.

Slávka Hubačíková

Vo strejcoj Florijánoj.

Švajnfest.

Tak se u nás vodpradáuna říkalo vepřovem hodum. Hde bylo při hospodě řeznictví, a to bejvalo často, tak nejmiň jennou do roka událi švajnfest. Dycky v sobotu večír, aby se druhej den mohlo popřišpat, protože vo švajnfestu se taky cosi sepilo. Začalo to terdloukou, pak přišel horkej vovar a dál už bílý iternice, jelitka, smaženej řízek, klobásy a pečeně. No, k prasknutí. Strejce Floriján se zrouna jennu takovou sobotu vodpoledne nachomejt u Filipa. V šenkouně sedali asi štyry muchcej u piva a u kamen ležel pes Lijon, pes jako tele, špinavě bílej s rezatejma flekama a vječně uselzenejma vočima. Strejce si dal bílou iterničku a pivo. Stříuk hodil Lijonaj. Chňap ho v letu, spolc a volíz se. "Jo, panečku, tolle je pro tebe jako dyž jeden perskne do Izery." "Jesmana, to je hrůza co toho takový psiště sežere," poudá šenkýř. "To muž bejť, poudá strejce, ale tolik co já nesní." Šenkýř se rozchechtal a pak se pođval na strejce jak to myslí. "Inu, jesmana, snad to nemyslíte, strejče, do-vopraudy?" "I to myslím," strejce na to. Šenkýř rozsazenej na votočený židli jako na koni, vykulil voči: "Že jen mužte mít v hlauje plac na takovejle nesmysel. To je viďať, že ste jaktěživo takovýhle psiště nederžal." Floriján klidáňko: "Deržal nederžal, poudám, že toho snim víc." "Tak jen si ho vemte, strejce jennoho", rozpaloval se šenkýř a praštil rukou do lenochu židle. Ale já už vim, jak na vás, strejče paličatej. Dyž teda myslíte, tak to mužme zkusit. Budu vám nosit stejný porce jennu pro psa, jennu pro vás a uvidíme, hdo bude mít dřiú dost." A znovu se rozchechtalsvýmú nápadu. "Poroučet mužte vy, protože pes neumí mluvit, ale to vám poudám, ne abyste chtěl, aby psiště sežralo taky trá máčenu vokurku dyž si ji dáte." Strejce zavertal hlavou: "Co vás napadá, nic co je proti jeho přirozenosti a nátuře." "A vo co se vsadíme", poudá eště šenkýř. "Enu vo co by, ale jesli myslíte, tak trá vo tu outratu. Dyž prohraju, zaplatim za sebe i za psa. Dyž vyhraju, tratíte to vy." Šenkýř i strejci ci vokolo usoudili, že to je moudrý, a tak votalo při tom.

Začalo to horkým vovárkem přes bílý iternice a jelita, smaženej řízek, klobásy až po pečení a na verch eště bílou iterničku. Jen se pily. Lijon, dyž mu šenkýř poperve sterčil pod hubu talíř s horkým vovarem uleknutě a nedůvěřivě povodsed, jesli v tom neni náká levota, po kerý muž přijít veprask. Měl té zkušný, dyž hdysi, eště z mladický nerozvážnosti, stáh se stolu tři uzence. Ale šenkýř ho vzal za vobojek a poudá: "Jen si vem, Lijonku, to máš vod tohollé pána," a při tom se počouchle zachechtal. Lijonek merk na strejce a schlamst vovar jennim verzem. Začalo se mu to pak líbit, jako náká hra. Iternice sporáďával i se špejhlutama, a pak už jen dycky merkál po strejcoj jak je daleko a co si zas vymyslí. Než přišel řízek, strejce si zabafal z fajfky a klůt pořánně piva. Frada se mu blyštěla a pomalu rezepínal co se hde dalo. Lijon zatím neterpělivě poklepával tuhým vocasem vo pollahu. Strejci se uculovali, že Floriján už je kaput. Dyž se šenkýř vobjevil s řízkama na talíři, Lijon spokojeně zaverčal. Strejcovy nápady a vejběr mu pasovaly. Bylo taky viďať že tepřu přichází do chuti. Ale skončilo to praneslauně. Teď pro psa. Dyž strejce perně dorážel poslenni sousto, poudá: "A tejd nám, šenkýři přinesete každému krajíček chleba." S chlebem napíchnutým na vidličce byl tu šenkýř v cuku letu, jeden hodil Lijonaj na talíř a druhej strejcoj. Ten se vopraudu s náramnou chutí zakous do vláčný střídy voňavýho božího dárku, aby si vytřel herdlo a outroby po tý nekonečný masnotě. Ale co to? Lijon, chudák, čuch k talíři, zavertal nevěřicně hlavou a vyčítavě merk na strejce. Pak votráveně vyběh povoteurenejma dvařma ven. Šenkýř zarval strašným hlasem ať se hned vrátí, ale hdepak mu byl konec. Floriján dál udivnýho: "Ale copak, copák, Lijonek už nemůž? Inu, toť se pođvejme!" Strejci se chechtali a hostinskej řádil jako pominutej. Inu nedalo se nic dělať. Dyž strejce vyšel ven, Lijon na něj už čkal a kus cesty s nim šel. Chvílema merk na strejce a volíz se. Von vědal, že to jeho krátký rajský blaženství pošlo skerze něj. Strejce ho poplácál po řbetě: "Honnej pejsek, honnej, ale tejd už se vrať. Ale domu eště nechod, až pán dertek vochladne. Tejd tam vyvádí jako čert v kropence."

Prokop Hásek.

Lyžařské závody mládeže ve Vysokém nad Jizerou.

Lyžařský oddíl ČSK při T J Jiskra Vysoké nad Jizerou uspořádal v sobotu 16. a v neděli 17. února 1974 veřejné lyžařské závody mládeže. I když letos nám zima nepřeje a málokde je sníh, závody se plně vydařily. V sobotu dopoledne byly na pořadu běhy a odpoledne skoky na novém žakovském můstku v Šachtách. Obou závodů se zúčastnilo celkem 131 žáků a žákyň z Vysokého, Harrachova, Jilemnice, Semil, Mšena, Lomnice nad Pop., Jablonce nad Jiz. a Rokytnice nad Jiz.

Výsledky : Žáci nejmladší - 500 m : 1. Vaněk Aleš, 2. Beneš Otakar, oba z Jilemnice,
3. Prckůpek Pavel ze Semil.
Žákyně nejmladší - 500 m : 1. Hrubá Eva, 2. Červinková Alena, obě z Jilemnice,
3. Müllerová Dana z Rokytnice nad Jizerou.
Žáci mladší - 1000 m : 1. Král Josef z Jilemnice, 2. Votoček Libor z Rokytnice nad Jizerou,
3. Bečrník Jaroslav z Jilemnice.
Žákyně mladší - 1000 m : 1. Jebavá Marcela, 2. Havlová Dáša, 3. Kunátová Jaroslava,
všechny z Jilemnice.
Žáci starší - 3000 m : 1. Mašek Pavel z Jilemnice, 2. Janoušek Milan z Harrachova,
3. Kos Miroslav z Jilemnice.
Žákyně starší - 2000 m : 1. Hrubá Hana, 2. Kunátová Stanislava, 3. Mečířová Yveta,
všechny z Jilemnice.
Žáci mladší - skok : 1. Semrád Miloš z Harrachova, 2. Kopal Jaroslav z Vlastiboře,
3. Zajíc Miroslav z Lomnice nad Popelkou.

V neděli závody pokračovaly dopoledním slalomem v Šachtách. Tohoto závodu se zúčastnilo celkem 28 závodníků z Vysokého nad Jizerou, ze Semil, z Jablonce nad Jizerou, z Vítkovic a Jilemnice.

Výsledky : Žákyně mladší : 1. Honců Vlasta, 2. Holatová Luisa, obě ze Semil.
Žáci mladší : 1. Kučera Josef z Vysokého nad Jiz., 2. Sůva Mirek ze Semil,
3. Nedomlel Tomáš z Jablonce nad Jizerou.
Žáci starší : 1. Kodejš Zdeněk ze Semil, 2. Mejstnar Jaroslav z Vítkovic, 3. Veselka
Tomáš ze Semil.
Žákyně starší : 1. Brožová Hana ze Semil, 2. Sladká Hana z Jilemnice, 3. Mečířová
Hana z Jablonce nad Jizerou.

Karel Ďoubalík

M a s o p u s t e , m a s o p u s t e

Perní šibřinky ve Vysokém byly podle sokolský zápisnice r. 1876. Bylo to u Českýho lva", teda na rynku, co sou hneska Nečasovi. Prej to bylo náramný, dekorace taky i maškary překvapily. Pak se daly bály, merendy a zase šibřinky. Já vám můžu poudat jen vo šibřinkách, vo kerejch vim z vypravování našich a vo těch, co sem sama zažila po II. svět. válce. Dyž se postavila r. 1920 sokolouna, tek se r. 1923 daly náramný šibřinky "V lese". Natáhlo se tam vopraudickejch smerku a dyž se zatopilo, voňalo to jako v háji. Taky tam měli přepěkně udělanou skálu, ze kerý kapala voda do lesní studánky. To byla na galerii dána půlka vod piva a z ní piuní trubka dole ucpaná hadrem, tá studánka byly zamaskované necky. Měli to vypočítaný, že to vyderží přes půlnoc, ale najennou sokolnik Bartonička vomerk, že necky přetékaj a přišli na to jak na galériji hráli muzikanti, že v tom teple nahore se vypije vo náky to pivo víc a nechtělo se nim potom chodit někam daleko, dyž ten soudek vod piva byl nadosah. A tak studánka i pramínek se musel rozdělat. Milouš Kvasničku ví, že to tak nebylo, že si to lidi vymyslili, to už sme vo tom spolu diskutýrovali. V tý době byl můj tchán kapelníkem a ten prej by to nihdā nedovolil a muzikanty vypeskoval. Bylo - nebylo, prodávám jak sem koupila. Já tenkrát eště pásala na Kozákově brabence, tak to nemůž potverdit.

Jiřina Ďoubalíková

D r o b n é z p r é v y .

25. ledna uspořádalo SRPŠ při ZOU ve Vysokém nad Jizerou "Studenský ples". Už tradičně v zimním období tráví děti gymnasia z Tábora ve Vysokém pobyt na lyžích. Během tohoto období si vyslechmou na besedách historii českého lyžování, kterou přednáší člen lyžařského oddílu T J Jiskra, Karel Ďoubalík. Třech besed v unoru se zúčastnilo 115 studentů. Besedy se konaly v jídelně hotelu Bartoniček.
2. unora uspořádalo SRPŠ při ZDŠ ve Vysokém nad Jizerou společenský ples.
9. února odpoledne uspořádal Český svaz žen pro děti maškarní merendu a večer maškarní ples.
23. unora byl uspořádán ples Svazu mládeže. A tak masopust ve Vysokém byl veselý.
25. ledna zavítal opět do Vysokého televizní štáb z Prahy, aby natočil pásmo o masopustě pro pionýrské vysílání Plamínek. Děti z Lidové školy umění při zdejší ZDŠ účinkují jako masopustní maškary a Josef Tomeš jako Krakonoš. Natáčela zde i známá zpěvačka Hana Zagorová. V programu jsou též záběry z expozic muzea.
9. unora se konal první závod na novém žakovském můstku v Šachtách- I. přebor sportovních tříd MŠ ČSR, který pořádala Jilemnice ve Vysokém nad Jizerou za spolupráce vysokých

lyžařských pracovníků. Konal se skok prostý i pro závod sdružený. Startovaly děti z Čech a Moravy v kategorii žáků mladších a starších. Závod se konal za deštivého počasí, ale sněhu bylo dostatek. Ředitelem závodu byl Karel Štoček, učitel z Jilemnice. J.Ř.

N a r o z e n i n y .

- 1. února oslavil p. František Laštovka 81 let,
- 5. února oslavila pí Marie Kučerová 82 let,
- 18. února oslavila pí Anna Lukešová 83 let,
- 21. února oslavila pí Albína Nosková 70 let.

Přejem hodně zdraví !

Ú m r t í :

- 16. prosince 1973 zemřela ve Staré Vsi pí Marie Červinková, roz. Syrovátková ve věku 69 let,
- 4. února zemřel p. Vladimír Pavlík ve věku 82 let,
- 14. února zemřela v Praze pí Františka Ulmanová ve věku 69 let,
- 16. února zemřela pí Emilie Dvořáková ze Tříče ve věku 67 let,
- 17. února zemřela v Praze pí RNDr. Marie Štěpánková, učitelka v.v. ve věku 71 let
- 22. února zemřel v Roprachticích p. Josef Strnádek / z Ráje/ ve věku 81 let.

Čest jejich památce !

Redakci zaslané použité i nepoužité rukopisy nejsou-li vyžádány zpět, ukládají se do archivu zpravodaje. Celoroční předplatné poštou 25,-Kčs. Odpovědná redaktorka Marie Ďoubalíková. Větrník vychází jednou měsíčně. Řídí redakční rada. Příspěvky psané strojem, nebo čitelně zasílejte nejpozději do 10. každého měsíce do Vlastivědného muzea. Cena Kčs 1,-.